

Očakávanie ...

Aby sme zhrnuli celý zmysel adventu, môžeme ho vyjadriť jedným slovom: očakávanie. Počas celého svojho života niečo očakávame, niečo chceme dosiahnuť, za niečím sa namáhame. Človek, ktorý neočakáva, je človekom, ktorý do ničoho nejde, nemá na seba žiadne väčšie nároky, je duchovná kalika, bedár ochudobnený o nádeje, motívy a ideály.

L. N. Tolstoj, „pitvač“ spoločenských nerestí, vo svojom románe „Vojna a mier“ vykresľuje mat' a syna. Anna Michajlovna Drubeckaja upotrebuje všetku úskočnosť pre svojho syna Borisa. Využíva svoje schopnosti a známosti, aby mu potlačila káru. No netreba ju dlho tlačiť, lebo aj v ňom sa prebudí vrodenný pud cieľavedomosti, a spoznáva či zisťuje, že ku dobrej kariére netreba enormné úsilie, pracovitosť, statočnosť, húževnatosť. To sú všetko neužitočné činnosti, ktoré iba blázni konajú. Exempla trahunt. Koľko sa mnohí narobili a k ničomu sa nedostali. Vyplatí sa to? Veď mnohí, čo skoro ani krížom slamu v živote nepreložili, ich obehli a kde sú? K životu nie je potrebný ani tak rozum ako umenie vedieť správne s ním narábať. Boris sa divil nad svojím rýchlym postupom a nad tým, ako nemôžu iní pochopiť či zaviesť do života tieto samozrejmé a základné pravidlá. Mnohí z nás majú „bunky“ (schopnosti, nadanie či talent). Niektorých možno prirovnať Borisovi, keď si hovoria: „Načo zbytočne zaťažovať mozgové závitky či vyvíjať činnosť navonok. To sú neužitočné veci, ktoré robia iba rota nepriateľov. Namiesto zbytočnej námahy či prílišnej aktivity treba len trocha umenia „správne“ narábať s rozumom.

Agere sequitur esse. Budeš konať tak, aký si. Ak niekto bude konať nad svoj priemer a ak vytrvá, dostane sa o jeden stupeň vyššie. Platí to aj pri vzájomnej výmene slovíčok esse a agere. Agere

sequitur esse. Ako konáš, taký budeš. Pravda, konať nadpriemerne bude stáť na začiatku boj či pot. Ak sa nenamáhaš, nerobíš niečo viac pre seba alebo v prospech iných, klesáš.

Každý z nás vie, kto je to kalika. V niektorých slovníkoch môžeme nájsť vysvetlenie, že je to človek s väčšou telesnou chybou. Práve touto chybou sa odlišuje od normálneho telesne vyvinutého človeka. Človek, ktorému po duševnej stránke nielenže nič nechýba, ale snáď má aj nadpriemerné schopnosti, talenty, jeho „najväčšia duchovná chyba spočíva v tom, že nič nepodniká na raste svojej osobnosti, nerozvíja svoje danosti, nezúročuje svoje talenty. Taký človek svoj talent dobre zakopal, ukryl v zemi, aby keď predstúpi pred Pána mohol spravodlivo povedať: Hľa, tu máš, čo je tvoje (Mt 25,25). Ako Pán sluhovu zdanlivú spravodlivosť, či lepšie povedané lenivosť odmení, je každému z nás známe z Matúšovho evanjelia.

Tým, ktorí tvrdia, že sa im dostalo menej talentov, respektíve, že nemajú na to, treba dodať, že človek, ktorý má ideál, presvedčenie, vyššie motivácie či dobré príklady, môže dať svojej osobnosti novú nepoznatelnú podobu. Toto potvrdzujú skúsenosti života či výsledky modernej psychológie, že viac ako na osobných vlohách a schopnostiach záleží na motivácii a vôli človeka. Stávame sa tým, čím chceme byť.

Dnes viac ako predtým vidíme na uliciach väčších miest bezdomovcov, ktorí prosia o almužnu. Ak prejdúc okolo nich nahmatáme vo vrecku nejaký ten drobník, uštedríme im ho a v duchu ich poľutujeme: „Tí chudáci, tie kaliky možno za to nemôžu.“ Áno, tie telesné vo väčšine prípadov nie, ale tie duchovné zväčša áno. Vieme, že kalika v živote toho veľa neurobí a nedá sa od nej ani veľa očakávať.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R.: Príď, Pane, a zachráň nás.

- 1 Pán zachováva vernosť naveky,
utláčaným prisudzuje právo,
- 2 hladujúcim dáva chlieb.
Pán vyslobodzuje väzňov.
- R.
- 3 Pán otvára oči slepým,
Pán dvíha sklúčených,
- 4 miluje spravodlivých.
Pán ochraňuje cudzincov.
- R.
- 5 Ujíma sa sirotu a vdovy,
ale hatí cesty hriešnikov.
- 6 Pán bude kralovať naveky;
tvoj Boh, Sion, z pokolenia na pokolenie.
- R.

Vytriezvenie z falošných predstáv

V tretiu adventnú nedeľu, ktorá sa nazýva nedeľou radosti, sme paradoxne aj svedkami krízy Pánovho predchodcu. Nebola to kríza vyplývajúca z jeho pobytu vo väzení, ale z oveľa vážnejšej

skutočnosti. Ján Krstiteľ mal byť tým, ktorý pripravoval cestu Mesiášovi, jeho poslaním bolo ukázať na toho, na ktorého čakali dejiny i národy, mal zvestovať, aký bude – a všetko to, čo doteraz hovoril o Mesiášovi, sa zrazu zdalo otrasené v základoch. Ježišovo správanie nezodpovedalo Jánovmu ohlasovaniu. Ján, ktorý vo väzení musel počítať s reálnou hrozbou smrti, má pochybnosti, či ukázal na toho pravého, či celé jeho prorocké úsilie nebolo zbytočné: „Si naozaj ten, ktorý má prísť?“ Ján nebol fantasta či iluzionista. Ján poznal Písmo. Všetko, čo o Ježišovi predpovedal, obsahovali starozákonné proroctvá. A predsa jeho obraz o Mesiášovi nebol úplný. Tak ako radikálne žil, tak radikálne predstavil aj Ježiša. So sekerou, s ktorou povytína všetko suché, a s vejačkou, s ktorou urobí poriadok v humne. A tu zrazu počuje, že tento sa skláňa k biednemu ľudstvu, že je skôr obhajcom ako sudcom, že namiesto prísneho Božieho súdu ohlasuje radostnú zvesť. Je dobré, že každý z nás číta a chápe Písmo aj životné udalosti po svojom. Nie sme kópie a svojím jedinečným vnímaním môžeme byť veľkým obohatením pre druhých. No rovnako treba počítať aj s tým, že náš obraz o Bohu bude vždy viac či menej skreslený. Ak minulá nedeľa bola výzvou na obrátenie sa, dnešná nedeľa je výzvou na rast. Rozhodnutie radikálne zmeniť svoj život, svoje zmysľovanie, je len prvý krok. Za ním nasleduje ešte dlhá cesta, na ktorej treba očakávať aj únavu a krízy, na ktorej treba dozrievať a svoj obraz o Bohu neustále korigovať a konfrontovať so svojimi predstavami. Cesta rastu je vytriezvenie z falošných predstáv a ideálov. Je to skúsenosť každého, kto nezostal len pri tom prvom, základnom obrátení. Vtedy sme ohrození dvoma pokušeniami – prvým je snaha okamžite, radikálne vyriešiť všetko zlo, a druhým je presvedčenie, že práve náš spôsob je ten správny. Po rokoch úsilia, úprimnej snahy a možno i svedomitej služby – či už v manželstve, zasvätenom živote alebo inom životnom stave – zrazu zisťujeme, že mnohé z našich predstáv sa v živote nepotvrdili, nejedno očakávanie sa neuskutočnilo, nejedna túžba ostala nenaplnená. Vo vzťahu k Bohu, k Cirkvi, k spoločnosti, k najbližším, k sebe samému. Mučivé otázky, pochybnosti, krízy. Ježiš hovorí, že blahoslavený je ten, kto vtedy nerezignuje, kto sa nepohorší. Lebo Boh naplňa svoje prísľuby, nie naše očakávania. Našťastie. Ján bol svedkom Ježišovho príchodu, my sme už svedkami aj jeho smrti a zmŕtvychvstania. My máme nádej, ktorú Ján ešte nemohol mať, plnosť zjavenia, po ktorom Ján len túžil. My sme už narodení nielen zo ženy, ale aj z Ducha. Preto sme väčší ako Ján. Nie však vlastnou zásluhou, ale iba vtedy, ak trpezlivo vytrváme v spojení s Kristom.

JÁN VIGLAŠ
 Ilustračná snímka: Marián Gavenda

Učme sa správne modliť

Verím v Boha... len ty ~~si~~ najvyšší... je nesprávne.
Verím v Boha... len ty si najvyšší... je správne

Schopnosť žasnúť

Keď Ježiš prišiel do synagógy v Kafarnaume, „žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc“ (Mk 1, 22).

Spomeniem si, kedy som ja naposledy žasol nad Ježišovým učením? Alebo nad samým Ježišom? Nemám svojho Boha tak „zaradeného“, nie som tak zabehnutý v kolajach svojej viery, že už ani neviem, čo to znamená zostať v úžase? A ak ma ničím neudivuje, nevyvádza z miery - stretol som sa s ním vôbec?

Dá sa zvyknúť na určitý stereotyp náboženského života, to áno. A zázraky sa nedejú každý deň, zaiste. A predsa, žiť so živým Bohom, a nikdy nežasnúť, by znamenalo, že človek žije v náboženskej ilúzii, že si Boha zredukoval „na svoju mieru“, že ho postavil na úroveň modly. Takýto boh ho však z miery nevyvedie.

Na živého Boha sa totiž úplne zvyknúť nedá, tak ako sa nedá len tak „zaradiť“ slovo živého Boha. Žiť so živým Bohom znamená, že nás občas vykoľají, či už svojou mocou alebo svojou odlišnosťou a nepochopiteľnosťou.

Vojtech Kodet „Učenie“

Sväté omše v Tret'om adventnom týždni (A)

13.XII. pondelok

17.00 Za farníkov

14.XII. utorok

17.00 Za Ľ Františka a Irenu Kráľovičových

15.XII. streda

17.00 Na poďakovanie a prosba o zdravie a Božiu pomoc

16.XII štvrtok

17.00 Za Ľ Rudolfa Jurčoviča – 5. výročie

17.XII. piatok

17.00 Na poďakovanie Božskému Srdcu za dožitých 80 rokov života

18.XII. sobota

8.00 Za živých a Ľ členov Ružencového bratstva

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

19.XII. nedeľa 4. adventná nedeľa

8.00 Za Ľ Celestína a Jozefínu Uváčkových a rodičov
Lektori: Strížová, Hrdlovičová.

9.15 Za farníkov

Lektori: Bublavá, Bublavý

Liturgický kalendár

13.XII. pondelok sv. Lucia, panna a mučenica

14.XII. utorok sv. Ján z Kríža, kňaz a učiteľ Cirkvi

15.XII. streda sv. Valerián

16.XII. štvrtok sv. Adelhaida, cisárovná

17.XII. piatok sv. Modest, biskup

18.XII. sobota sv. Gracián, biskup

Anjel, ktorý požehnáva

Krátko pred svojou smrťou požehnáva Jakub svojho syna Jozefa i jeho synov Efraima a Manasseho. Pritom hovorí: „Anjel, ktorý ma vytrhol zo všetkého zlého, nech týchto chlapcov požehná! Nech v nich ďalej pretrvá moje meno“ (Gn 48, 16). Podvažujem to za krásny výjav. Každý človek má anjela, ktorý ho požehnáva, drží nad ním žehnajúcu anjelskú ruku a dobrorečí mu. Žehnať v gréčtine aj latinčine znamená dobrorečiť (benedicere), dobre vraviť o človeku. Žehnajúci anjel nás zároveň zbavuje každého zla, odvracia zlo, vyslobodzuje nás zo stavov, keď sme vnútorne dezorientovaní, nevieme nájsť východisko a hrozí, že ochorieme.

Žiaľ, na svete je príliš veľa detí, ktorým sa ujde len málo dobrých slov. Namiesto toho im stále opakujú, aby robili to či ono, vyčítajú im, že tamto opäť zbabrali, nech si konečne zametú pred vlastným prahom a nie sú také chúlостivé. Ešte horšie sú slová, ktoré pôsobia skôr ako kliatba, nie ako požehnanie: „Keby ťa už vôbec nebolo. Ty nás doženieš do hrobu. Veď uvidíš, kam to povedie. Nič z teba nebude. Si nám len na ťarchu. Večne budeš musieť pykať za to, čo si nám urobil. Nech ťa Boh navždy skára za to, že si taký zlý.“ Poznám ľudí, ktorí si po celý život myslia, že sú prekliati. Žijú s pocitom kliatby, že nie sú hodní prijímať eucharistiu, že nie sú dosť dobrí na to, aby sa stali plnohodnotnými členmi ľudskej spoločnosti, že nikdy nesplnia očakávania svojich rodičov. Takáto kliatba podlamuje vitalitu človeka. Žiť s biľagom kliatby znamená stále podliehať strachu, že táto kliatba sa napokon raz vyplní.

Anjel, ktorý požehnáva, môže mať podobu človeka s otcovskými či materskými sklonmi, môže ísť o susedu, starú mamu či starého otca, učiteľa či farára. Môže to však byť aj anjel, ktorý hovorí priamo zo srdca dieťaťa. Stačí, keď sa započúvame do rozhovorov medzi deťmi a ich zvieratkami - hračkami. Používajú vtedy žičlivé slová, ktorými sa prihovárajú spočiatku akoby zvieratkám, v skutočnosti však sebe samým. Pozoroval som raz dievčatko, ktoré sa zhováralo so svojou loptou. Prialo jej veľa dobrého, chváľilo ju, chváľilo, zdôverovalo sa jej. A to je práve tá „medziséra“, ktorú Winnicott opisuje ako priestor, v ktorom sa dieťa učí väzbe medzi vnútornou a vonkajšou realitou. V tejto „medzisére“ používa dieťa inú reč, než tú, ktorou hovoria rodičia. Tu sa dieťa vyjadruje tak, ako to cíti vlastným srdcom, a tak, aby sa mu splnilo to, po čom túži. Medziséra je aj priestor, v ktorom dieťa cíti anjela, ktorý ho požehnáva a ktorý mu dobrorečí. Žehnajúci anjel sa mu prihovára jeho vlastnými slovami. A rukami pozdvihnutými nad jeho hlávku zaháňa preklínania, ktorými ho častujú rodičia.

Jakub nazýva anjela, ktorý požehnáva chlapcov, anjelom, „ktorý ma vykúpil zo všetkého zla“. Anjel oslobodzuje dieťa od každého zla. Rúca všetky mantinely, ktoré dieťa zvierajú a nedajú mu žiť. Na prvý pohľad dieťa často nemá šancu vzoprieť sa zlu, konfliktom, emocionálnemu chaosu a brutalite. Ale anjel, ktorý je s ním, vytvára istý zdravý odstup, takže ani dieťa neakceptuje všetko, čím ho deprimujú. Anjel ruší úzku späťnosť dieťaťa s vonkajšou realitou tým, že ho preniesie do jeho vnútornej reality pokoja, ku ktorej zlo nemá žiadny prístup. Keď sa vonkajší svet správa voči dieťaťu príliš surovo, anjel ho zavedie do vnútorného sveta, ktorý je pre dieťa požehnaním. Ostáva vnútri zdravé, je v takom svete, kde ho nik nemôže zraniť. Len tak si môžeme vysvetliť, že deti neraz napriek krutým skúsenostiam dokážu prežiť bez najmenšej ujmy.

Anjelovu prítomnosť by sme nemali lokalizovať len do obdobia nášho detstva. Rovnako je naším spoločníkom aj dnes. Požehnáva nás, žičí nám, pomenúva dobro v našej duši. Eliminuje kľbo svárov v prostredí iskriacom urážkami a vedie nás do nášho vnútorného sveta, kam nemôže preniknúť vresk zbytočne sa kritizujúcich a zraňujúcich ľudí, do sveta, v ktorom

nám nik nemôže krivdiť. V tomto kútiku našej duše drží nad nami svoju ochrannú ruku spásonosný anjel, aby sa nás nezmocnili ani zlo, ani skaza, ani rozklad, ktoré sú v našej blízkosti. Židovská poetka Nelly Sachsová takto hovorí o ríši, kde vládne Duch a ktorú nám ponúkajú anjeli:

Anjeli v požehnaných záhradách,
aké diaľky a koľko múk musí naša túžba
tam k vám preklenúť!
(Stubbeová 33)

Nelly Sachsová vie, že sme sa veľmi vzdialili od toho vnútorného požehnaného priestoru, ako bolo na počiatku. I naša túžba musí preklenúť mnohé míle múk, vzdať sa mnohého, k čomu sa pevne pripútala, aby sa dostala do vnútorného priestoru, v ktorom sme požehnaní. To sú tie „požehnané záhrady“, stratený raj, ono prapôvodné miesto a priestor siahajúci až k samému stvoreniu človeka, ktorého Boh učinil na svoj obraz. Anjeli strážia tento požehnaný priestor, v ktorom nám Boh dobrorečí, odkiaľ i dnes vystiera nad nás svoje žehnajúce ruky a odkiaľ nás objíma Božia sila a Božia milosť.

Anselm Grün OSB „Anjeli pre život II.“

Počujem prisľúbenie

*Rád spievam adventné piesne
a počúvam o prisľúbeniach prorokov.
Niekedy mnou tieto texty
len preletia a nedotknú sa ma.
Daj, nech tvoje slová padnú do môjho srdca,
ktoré sa tak otvorí pre pokoj,
ktorý si nám sľúbil,
pre lásku, ktorá príde s tebou na zem,
pre spásu, ktorá sa uskutoční skrze teba,
a pre múdrosť, ktorá sa v tebe rozžiari.*

*Prisľúbenia prorokov hovoria o inom a lepšom svete.
Niekedy ma trápi pomyslenie na to,
že svet je plný zloby.
Mocní vykorisťujú slabých.
Stále viac ľudí trpí biedou.
Nedovoľ mi zúfať si pre tento svet.
Daj, nech uverím,
že tento svet je v твоjich dobrých rukách
a nezabudol si na nás.
Chcem veriť, že si pre svoj svet
pripravil pokojnú budúcnosť.
Daj, nech prežívam tvoje skutky
na tejto zemi a väčšmi v teba verím!*

*Nech je Adventné obdobie
časom uzdravenia našej spoločnosti.
Aj keď je biblické posolstvo Adventu
mnohým ľuďom cudzie,
daj, nech sviece zapálené v týchto dňoch
rozpália aj ich srdcia.
Dotkni sa ich prastarými obrazmi
a symbolmi a otvor nad našim svetom
nebesá a vylej rosu
na vyprahnuté polia našich duší.
Pošli útechu tým,
ktorých nikto neuteší
a aj tým, ktorí sa nedajú utešiť.
Daj, nech na našej zemi prekvitá
tvoj pokoj a tvoja spravodlivosť,
skrze Krista, nášho Pána.
Amen.*

Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce-modlitby“

Prírodnosť

Do ordinácie vstúpili bez zaklopania. Muž vošiel prvý, jeho žena za ním. Nepozdravili, nepredstavili sa. Ponúknutú kávu obaja prijali, ale akosi zabudli za ňu poďakovať. Po celý čas, čo o sebe hovorili, používali len vzájomné oslovenie „ona“ a „on“.

Dôvodom ich návštevy bola manželská kríza. A lekár známy z rozhlasu a televízie im predsa musí vysypať z rukáva zaručene účinný recept na ich manželské problémy. Boli spolu už šesť rokov a ich vzťah ešte stále nebol harmonický. Krízy už riešili podľa nejednej brožúrky venovanej medzilidským vzťahom, ale riešenie v nich nenašli.

Ešte skôr, ako jeden na druhého vytiahli kopy špiny a hromady výčitiek, mal som hotovú diagnózu. Boli z nej sklamaní. Namiesto očakávaného odborne psychologicko-psychiatricko-teologického riešenia ich manželskej krízy sa odo mňa dozvedeli, že sa musia najprv naučiť prirodzenému ľudskému správaniu a vo vzájomnom vzťahu začať používať obyčajnú ľudskú slušnosť. Ostatné im bude automaticky pridané.

Myšlienka svätého Tomáša Akvinského, že *milosť predpokladá prirodzenosť*, stará viac ako sedem storočí, je stále platná.

Max Kašparů „V spätnom zrkadle“

Lectio divina Príďte k Ježišovi

Mt 3,1-12

¹ V tých dňoch vystúpil Ján Krstiteľ, ktorý kázal v judskej púšti: ² Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo. ³ Je to ten, o ktorom bolo povedané ústami proroka Izaiáša:

Hlas volajúceho na púšti:

Pripravte cestu Pánovi,
vyrovnávajte mu chodníky.

⁴ Ján mal odev z ťavej srsti a kožený opasok okolo bedier. Živil sa kobyčkami a medom divých včiel. ⁵ Vtedy prichádzali k nemu obyvatelia Jeruzalema, ba celého Judska a celého okolia Jordánu. ⁶ Vyznávali svoje hriechy a on ich krstil v rieke Jordán.

⁷ Keď zbadal, že aj mnohí farizeji a saduceji prichádzajú k jeho krstu, povedal im: Vreteničie plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť pred budúcim hnevom? ⁸ Prinášajte ovocie primerané pokániu ⁹ a nemyslite si, že si môžete povedať: Máme otca Abraháma. Lebo hovorím vám, že Boh môže stvoriť Abrahámovi deti aj z týchto kameňov.

¹⁰ Sekera je už položená na korene stromov. Každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, bude vyťatý a hodený do ohňa. ¹¹ Ja vás síce krstím vodou na pokánie, ale ten, čo prichádza po mne, je mocnejší ako ja. Nie

som hoden ani len nosiť mu sandále. On vás bude krstiť Duchom svätým a ohňom. ¹² Má v ruke vejačku a prečistí namlátené zrno; pšenicu zhromaždí do sýpky, no plevy spáli v neuhasiteľnom ohni.

Ďalšie čítania: Iz 11,1-10; Ž 72,1-2.7-8.12-13.17; Rim 15,4-9

ČÍTANIE:

V druhom verši dnešného evanjeliového čítania sa nám odkrýva celý zmysel adventu: Odvráťte sa od svojich hriechov, pretože nebeské kráľovstvo (tak Matúš zvyčajne označuje Božie kráľovstvo) je blízko. Jánovo vo svojom poslanstve opakuje Ježišovo varovanie z minulotýždňovej evanjeliovej udalosti: Uistite sa, že ste pripravení na návrat Kráľa.

Matúš používa štyri silné obrazy - cestu, vodu, sekeru a oheň - aby nám pripomenul, že i keď Božie kráľovstvo ponúka spásu a oslobodenie, prináša tiež súd a rozdelenie.

Matúš tu predstavuje čitateľom Jána Krstiteľa a ihneď zdôrazňuje jeho dôležitosť. Najprv ho označí ako osobu, ktorá je poslaná, aby pripravila cestu dlho očakávanému Mesiášovi (Iz 40,3). Opisom Jánovho oblečenia následne vykresľuje porovnanie s jedným z najväčších prorokov Izraela Eliášom (2 Krľ 1,8). Nezabúda ani na význam krstenia ľudí v rieke Jordán. Totiž, tisíc rokov dozadu Jozue zázračne previedol ich predkov cez Jordán, aby zaujali dedičstvo Zaslúbenej zeme.

Jánovo poslanstvo udrelo na správnu strunu. Ľudia prichádzajú v zástupoch a konajú pokánie. Ján prísne karhá farizejov a saducejov, čím objasňuje, že mu nešlo o vonkajšiu ukážku pokáania. Boh hľadá pravé pokánie, ktoré vedie k zmene životov, lebo len to je hodné Kráľa. Spoliehanie sa na duchovný pôvod ako synov Abraháma nestačilo.

Jánovi tiež bolo hneď od začiatku jasné, kde jeho poslanie končí a kde sa ho ujíma Mesiáš.

MEDITÁCIA:

• Ako by ste vysvetlili rozdiel medzi poslaním Jána a Ježiša?

• Ktoré oblasti vášho života pokrýva Božia milosť?

• Čo je tým „dobrym ovocím“, ktoré by malo byť vidieť v našich kresťanských životoch?

MODLITBA:

Ján vyzýval na pokánie a návrat k Bohu. Čo hovorí Boh teraz vám?

KONTEMPLÁCIA:

Ján pripravoval cestu Ježišovi a smeroval ľudí k nemu. My sme povolaní, aby sme robili to isté - Ježiš nás urobil rybármi ľudí. Aké praktické kroky môžete podniknúť počas adventu, aby ste pripravili seba samých a aj iných na vládu Mesiáša?

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku